

Kuvastin

1-1975

TUTUSTU

- rikostoimittajan työhön

- alppikiipeilyyn

- huipputuotteen syntyyn

- uusiin tileihin ym.

Köysi elämänlanka

Veikko Karhumäki on vanhaa ilmailusukua, purjelennosta alkoi lentäjän ura ensin sotilaslentäjänä ja sitten liikennekoneen perämiehenä. Nousu kallioseinämällä on nopeudeltaan hieman eri luokkaa kuin lentäminen DC 9 -suihkukoneella yläilmoissa.

— Mikä veti lentäjän kallioseinämille?

— Oli vuosi 1962, kun lähdin pitelemään vuorikiipeilyä harrastavan kaverin köysiä Sipoon kallioseinämille. Siitä saakka on kiinnostus säilynyt ja pitäisinkin vuorikiipeilyä paljon kiinnostavampana urheilumuotona kuin esimerkiksi kenttäurheilulajeja, sanotaan vaikka juoksua. Vuorikiipeilijä kilpalee ennen kaikkea itsensä kanssa, ei toisen. Oleellista vuorikiipeilyssä on voittaa oma itsensä, säilyttää vaikeissa tilanteissa maltti ja harkinta. Mielenkiinto kiipeilyssä säilyy elävänä koko ajan ja vartalo saa liikuntaa varpaista sormenpäihin, Veikko Karhumäki kertoo.

Yleisin vuorikiipeilymuoto on köysikaksikko. Köysi on todella vuorikiipeilijän elämänlanka joka, jos ote pettää, estää surmansyöksyn. Köysi on yhdentoista millin vahvuinen perlonvalmisteinen ns. ydinmantelikiöysi, pituutta sillä on kolmekymmentä metriä.

— Miltä ensikertalaisesta tuntuu, kun lähdetään kiipeämään kallioseinää ylös?

— Kun köydellä on niinkin suuri merkitys, aluksi pakostakin epäilee sen kestävyyttä. Tosin köyden kestävyyslukumat ovat vakuuttavat, sen murtokehyksen on 2800 kilopondia ja venytyslujuus kolmekymmentäviisiprosenttinen. Venyvyys on tärkeää, koska se alassyöksyssä vaimentaa putouksen. Jos köysi ei joustaisi, alassyöksyssä kiipeilijä leikkautuisi kahtia. Siinä köysi voi katketa ainoastaan siinä tapauksessa, että se pudotessa leikkautuisi terävään kallionsärmään.

— Aloittelijan paikka on olla köydessä kakkosmiehenä. Taitavampi kiipeilijä on nousussa ykkösenä, kakkosen tehtävä on varmistaa. Ensiksikin huomaa sen, että alhaalta kaikki vaikuttaa paljon pienemmältä ja lyhyemmältä. Toinen havainto on se, että kiivetessä etäisyyden arvioiminen on erittäin vaikeaa.

Vaikka jääkausi silitteli Suomea melkoisesti, on vuorikiipeilyn harrastajille täälläkin mahdollisuuksia, jopa aivan erinomaisiakin. Suomalaisilla kallioseinämällä opitut perustaidot ovat johtaneet monen kiipeilijän Alppien, Dolomiittien tai Norjan vuoristojen seinämille. Harrastuksena vuorikiipeily on ulkoilun ja urheilun yhdistelmä. Suoritusta ei mitata kellon tai mittanauhan kanssa. Monessa muussakin suhteessa vuorikiipeilijä kokee urheilumuotonsa erilaiseksi.

TEKSTI:
EERO MAKKONEN
KUVAT:
VEIKKO KARHUMÄKI
M. A. JOKINEN

Mikä sai lentäjän köyden varaan?

Vuorten jylhyyttä löytyy Etelä-Suomestakin. Veikko Karhumäki kiipeämässä Koillisväylä-reittiä Porlammen, jäättiläismäistä silitysrautaa muistuttavalla vuorella.

Hauska tapa laskautua köydellä alas vuoren huipulta. Olavi Taskinen Sipoon seinämällä.

Näin valloitettiin Simpeleen Haukavuori. Kuva yli kymmenen tuntia kestäneestä Goldie-reitin noususta.

— Entä ensivaikutelma kun on parisenkymmentä metriä tyhjää jalkojen alla?

— Korkeuskin tuntui alkuun pelottavalta liikuttaessa muutamana sentin käsi- ja jalkaorteilla, kun luottamus itseensä ja välineisiin sekä köysikaverin varmistusmahdollisuuksiin puuttui kokemuksen myötä, Veikko Karhumäki sanoo.

Iske seinään vuoren

— Aloittelijan on myös alkuun totuttauduttava vauhtiin, joka on aivan erilaista kuin tasamaalla. Kiiwetessä liikutaan vuoronperään, toisen aina varmistuksessa. Kun ykkönen edetessään on saavuttanut hyvän varmistuspaikan hän ilmoittaa siitä kakkoselle, joka köyden varmentamana lähtee nousemaan ylös. Ykkönen varmistaa kakkosen nousun kiristämällä köyträ. Jos kakkosen jalka luiskahtaisi, hän ei voi syöksyä alas, koska köysi pidättää hänet. Ykkösen luo saavuttuaan kakkonen puolestaan asettuu varmistamaan ykkösen jatkaessa nousua ylöspäin. Periaate on se, että vuoronperään varmistetaan ja edetään kohti huippua, Veikko Karhumäki sanoo.

Tiukat vasaran iskut kertovat ykkösen kiinnittävän kallion halkeamaan varmistukseen tarvittavaa teräskiilaa eli hakaa. Haassa olevaan silmukkaan kiinnitetään sulkurengas, jonka läpi köysi juoksee. Vasaran iskut, sulkurenkaiden napsahdukset, köyden juoksu sulkurenkaisa ja keskustelun pätkät kuuluvat ääniefekteinä tähän kallioseinämien koreografiaan.

Alppikengistä jäljet vain jää...

— Minkälaiset ovat vuorikiipeilijän asusteet?

— Varusteista oikeat kengät ovat tärkeitä, koska kiipeäminen tapahtuu jalkojen avulla, käsillä vain ylläpidetään tasapaino. Vuorikiipeilijän kengät ovat samanlaiset kuin alppijääjäreilläkin. Vuoristoisissa maissa alppijääkärit saavatkin kiipeilykoulutuksen ja nämä joukot ovat vaikeassa maastossa liikkumiskykyisinä hyvin tärkeitä alueellisessa puolustuksessa. Alppikengässä on sitkeästä kumista valmistettu jäykkä pohja, jonka voimakas uurteistus pureutuu helposti. Jäykkä pohja-

rakenne helpottaa jalkapohjaan tulevaa räsistä pienillä otteilla. Oleellista kengälle on myös se, että siinä ei ole lainkaan rantia. Näin kengän avulla saa kaipaastakin kallionreunasta tukevan otteen.

— Rakennustyömailla käytettävä kypärä on hyvä päänsuoja pudotessa. Se suojaa päätä myös putoilevia irtokiviä vastaan. Kypärässä on kuitenkin oltava lyhyt lippa, sillä kiiwetessä on kallion massa aivan nenän edessä ja näkyvyys ei ole muutenkaan parhaita.

— Kiipeilyhousuina käytetään golf-housujen tapaisia hieaman polven alapuolelle ulottuvia housuja. Kun niillä liikkuu esimerkiksi Käpylän Taivaskalliolla, ihmiset katsovat yhtä pitkään kuin jos jossain Euroopan kiipeilykeskuksessa liikkuu muissa kuin kiipeilyvaatteissa, Veikko Karhumäki kertoo.

Fontainebleau Helsingissä...

Missä voi harrastaa vuorikiipeilyä? Suomesta löytyy erinomaisia kiipeilyseinämiä, jopa Helsingistäkin. Suomen Alppikerhon toimittamassa oppaassa kirjoittaa tohtori Matti A Jokinen: »Kummallista kyllä, pääkaupunkimme alueella on vain neljännestunnin matkan päässä keskustasta ihanteellinen paikka kiipeilytekniikan harjoitteluun. En tiedä minkään muun suurkaupungin olevan näin onnellisessa asemassa. Ja Taivaskallion puolisensataa reittiä eivät laatusa puolesta joudu häpeään edes Pariisin Fontainebleau rinnalla». Taivaskallion kiipeilypuiston reiteissä on valinnanvaraa helppoista vaikeisiin, joten se sopii yhtä hyvin aloittelijalle kuin pitemmälle ehtineelle kiipeilijälle. Taivaskallion ns. tekniikkaseinämät ovat erinomaisia myös hyvän pohjakunnon luomiseen.

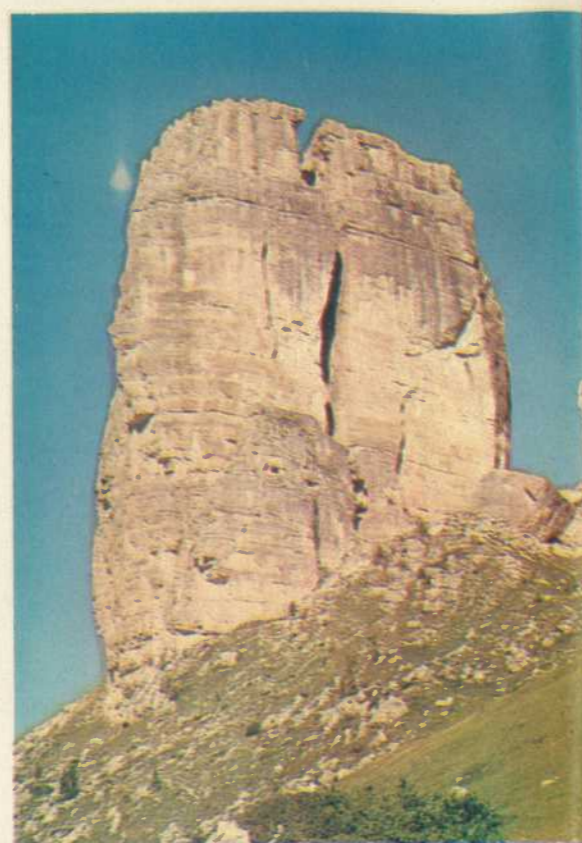
... ja Etelä-Suomen "alpit"

Taivaskallion pikkureitit ovat mielenkiintoisia vaikka ne eivät korkeudeltaan päätä huimaakaan. Etelä-Suomessa löytyy korkeitakin kiipeilyreittejä, kuten esimerkiksi Simpeleen kuudenkymmenenviiden metrin kallioseinämä.

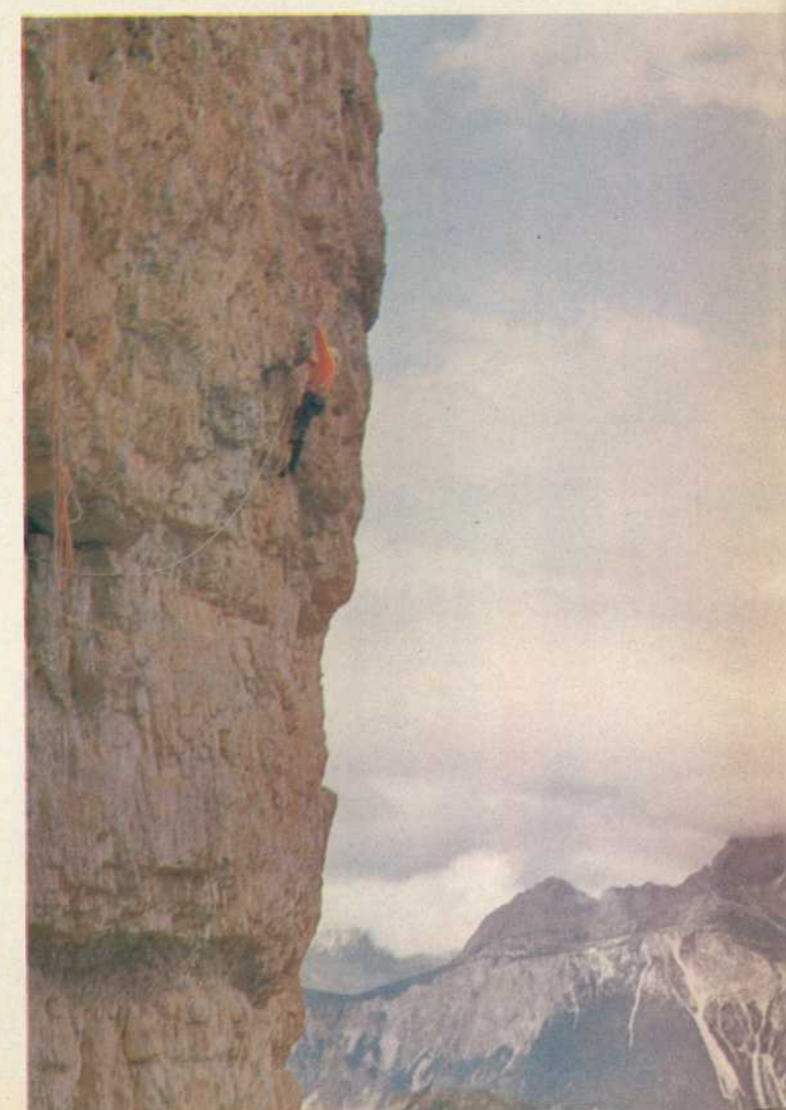
— Simpeleen Haukkavuori oli pitkään alppikerholaisten

MIKÄ SAA LENTÄJÄN KÖYDEN VARAAN? JATKOA ED. AUK.

Cortinan Torre Grande, satakuusikymmentä metriä pystysuoraa sileää seinämää. Oikealle seinustalle valloitettiin Suomen nimikko-reitti, Via Finlandia.

Sivukuva kertoo Torre Granden nousun vaikeudesta.

Kuvastin

1 · 1975

KANSALLIS-
OSAKE-
PANKKI

POHJOIS-
MAIDEN
YHDYSPANKKI

HELSINGIN
OSAKE-
PANKKI

ÅLANDS
AKTIE-
BANK

NAISET JA RAHA

On tullut tavaksi antaa ajanjaksoille nimiä. Sellaisia kuin jääkausi, keskiaika, 30-vuotinen sota, karnevalspäivä. Kullekin luonteensa mukaan.

Nyt vauhdissa olevan vuoden 1975 on YK nimennyt Naisten vuodeksi. Muistaen viimevuotiset surkeat sääolot on vain toivottavaa, ettei nimitys tuo tullessaan vuodenkestävää naisten viikkoa, jolloin vanhan kansan mukaan jatkuvasti sataa.

Leikki sikseen!

Vakavasti puhuen Naisten vuoden tarkoitus on kiinnittää huomiota naisten asemaan ja toimintaan yhteiskunnan eri lohkoilla, heidän vaikeuksiinsa tässä »miesten maailmassa» ja ylipäätään mahdollisuuksiin edistää pyrkimystä sukupuolten tasa-arvoisuuteen eri maissa. Samasta työstä sama palkka — ja paremmasta vielä parempi — on yksi vuoden teemoja.

On syytä myös todeta naisten asema huomattavina rahankäyttäjinä. Kaskut ja pilapiirroksot ilmaisevat asian kärjistetyksi: mies tuo kotiin tilin, vaimo tyhjentää lompakon saman tien. Meidän maassamme tuosta pilasta on kuitenkin taitunut kärki, onhan naisten työssäkäyntiaste meillä Länsi-Euroopan korkein. Naiset siis osallistuvat myös näkyvästi perheen tulojenhankintaan — asia jonka hyvistä ja huonoista puolistä voitaisiin tietenkin puhua pitkään.

Kaksinkertainen työpäivä, työpäivä ja kotona, merkitsee joka tapauksessa ylimääräistä tuottavuutta. Naisten työpanos antaa näin mahdollisuuden myös säästämisen lisäämiseen. Kotitalouksien säästäminen parantui viime vuoden loppuun mennessä kaikista vaikeuksista huolimatta. Kun kotitaloudet ovat säästäneet jopa kymmenenkin prosenttia käytettävissä olevasta tulostaan, ja kun kaikista kansantulosta pyö-

reästi neljä viidennestä kulkee kotien kautta, voidaan todeta perheen »rahaministerin» tärkeä asema kansantaloudessa. Perheenäidin ohjissa suurelta osalta ovat jokakäiväiset menot, joiden kurissapidosta taas riippuu mahdollisuus säästää.

Viime vuoden loppuun mennessä yleisön talletukset liikepankeissa ylittivät jo 10 miljardin markan rajan. Toivottavasti Naisten vuosi saa kotien säästäjät liikkeelle entistä tarmokkaammin. Pitkäjännteistä säästämistä pankit ovat pyrkineet edistämään mm. uusilla 36 kuukauden tileillä, joille maksettava korko on korkeampi kuin minkään aikaisemman tilimuodon.

Vuoden ensimmäisessä numerosamme haluamme ojentaa symbolisen kukan pankin naisasiakkaalle, hyvälle säästäjälle. Toisen kukan ansaitsee nainen tiskin toisella puolen, asiakasta palveleva pankkivirkailija. Hyvää Naisten vuotta!

JULKAISIJA SUOMEN PANKKIYHDISTYS JÄSENPAKKIENSA KANSALLIS-OSAKE-PANKIN, POHJOISMAIDEN YHDYSPANKIN, HELSINGIN OSAKEPANKIN JA ÅLANDS AKTIEBANKIN PUOLESTA, PÄÄTOIMITTAJA JUSSI SIPILÄ, TOIMITUSSIHTEERI HERTTA-LIISA ÄÄRI. LAYOUT ANTTI JOKELA, TOIMITUS: SUOMEN PANKKIYHDISTYS, TIEDOTUSOSASTO, FABIANINK. 8 HELSINKI 13, PUH. 13 521 VAIHDE. PAINO: UUSI KIVIPAINO OY TAMPERE 1975

Porlammilla

— Porlammilla sijaitseva noin 35 metriä korkea kallio löydettiin vuonna 1960 ja ristittiin »silitysraudaksi» omituisen muotonsa vuoksi. Ensimmäinen tapahtui kuitenkin vasta elokuussa 1964. Seinämällä on viisi vaikeaa reittiä, joista kahdessa kaikki haat paikallaan. Seinämän vaikein reitti avattiin vuoden viimeisenä päivänä 1964. Nousuun tarvittiin 26 hakaa ja se kesti vajaat 14 tuntia kahden päivän aikana.

Sipoossa

— Sipoon seinämä, korkeudeltaan 18–24 metriä, noin 150 metriä leveä, pullistuen parhaimmillaan ulospäin noin kahdeksan metriä, on alppikerhoalaisten eniten käyttämä harjoituskohde Helsingin läheisyyden vuoksi. Seinämällä on 17 perusreittoa helposta äärimmäisen vaikeaan, sekä vapaita että teknisiä nousuja. Nousuissa tarvittavat haat ovat lähes kaikki

paikallaan, kaikkiaan hieman yli sata hakaa. Seinämä on käytössä talvisinkin, jolloin nousut tapahtuvat teknisesti ja joudutaan kiinnittämään myös lisähakojia. Perusreittien osia yhdistelemällä saadaan lukuisia variaatiomahdollisuuksia poikkikulkuineen. Tämä kiipeilypaikka löydettiin vuonna 1961.

— Kivilaji luonnollisesti vaikuttaa ratkaisevasti kiipeämistapaan. Kahtena äärimmäisyytenä voisi ajatella jotain Dolomiittien kalkkikiveä, joka on kuin reikäjuustoa ja siksi hyvin oterikasta, ja taas toisaalta oraniittiseinämää, joiden nousussa on turvaututtava halkeamiin, jotka taas rajoittavat mahdollisuuksia. Tosin kallioon voidaan propatakin hakoja, mutta se on melko työlästä.

— Etelä-Suomessa nousut rajoittuvat parhaimmillaankin kymmeneen metreihiin. Lapista löytyisi neljänsadan metrin mittaisia nousujakin, mutta siellä kivilaji on rapautunutta ja siksi vaarallista. Niin pohjoisessa kannattaakin mennä Norjan

puolelle, jossa kallioperä on erilaista, kiviaines parempaa, ja Norjasta löytää jo tuhannen metrin mittaisen nousun. Ero johtuu siitä, että kallioperä Norjan alueella kuuluu kölivuoristoon. Maantieteellisestikin ne eroavat, Norjassa on oikeata vuoristoa, kun sen sijaan Lappi on tunturimaista, Veikko Karhumäki sanoo.

Nousujen vaikeusasteikko

Vuorikiipeily ei ole kilpaurheilua, mutta on kuitenkin kehitetty asteikko, jonka avulla voi tutkia taitonsa ja sitten valita kunnolleen sopivan nousun. Asteikko tuli käytäntöön jo kolmekymmenluvulla ja siinä reitit luokitellaan vaikeuden mukaan.

Vuorikiipeilyssä nousut jaetaan vapaisiin ja teknisiin nousuihin. Vapaalla nousulla tarkoitetaan kallion luonnollisten tai siihen hakojen avulla saatujen keinotekoisien otteiden avulla tapahtuvaa nousua. Va-

paasti kiivettävät reitit jaetaan kuuteen eri luokkaan helposta äärimmäisen vaikeaan. Kolmesta ylimmästä vaikeusasteesta on lisäksi olemassa ala- ja yläaste, jotka merkitään miinus- ja plusmerkeillä.

Teknisellä nousulla tarkoitetaan otteettoman kalliopinnan ja ulkonemien nousua, jossa nousu voi tapahtua vain seinämään kiinnitettävien hakojen ja niihin ripustettavien jalkalenkkin avulla. Jalkalenkkin avulla tehtävät nousut määritellään vaikeusasteikossa neljänä ryhmänä melko vaikeasta äärimmäisen vaikeaan.

Vuorikiipeilyn kulta-aika

Vuorikiipeilyn kultainen kausi sijoittuu vuosiin 1856–65, jolloin valloitettiin Alppien tärkeimmät huiput. Kausi huipentui kuuluisaan Matterhornin valloitukseen vuonna 1865. Tuona aikana perustettiin Euroopassa useimmat vuorikiipeilyjärjestöt. Vuorten valloituksista kilpailivat ennen kaikkea sveitsiläiset ja englantilaiset kunnes innostus tarttui koko Eurooppaan. Sen jälkeen on vuorikiipeilyssäkin ollut hiljaisempia ja vilkkaampia kausia.

Entä tilanne tällä hetkellä?

— Vuorikiipeilyllä on tällä hetkellä valtava renessanssi. Erityisesti Yhdysvalloissa siitä on viime aikoina tullut todellinen pop-harrastus, mikä on vaikuttanut oleellisesti kiipeilyvälineiden kehitykseen viime vuosina. Turvallisuus on nousut varmistamisessa käytettävien kitkajarrujen myötä sekä lujempien raaka-aineiden käytöstä materiaalin valmistuksessa. Mm. hakojen valmistus tapahtuu yleisimmin kromimolybdeeni-teräksestä ja jopa titanista Neuvostoliitossa, Veikko Karhumäki sanoo.

Dolomiittien Via Finlandia

Cortinan laakson yläpuolella kohoaa Cinque Torrin viisiharjainen vuoriryhmä. Korkeimmalle nousee Torre Granden huippu, satakuusikymmentä metriä pystysuoraa sileää sei-

nämää. Sellaista ei muualla voi nähdäkään kuin Dolomiiteilla. Torre Granden pystysuora itäseinämä näytti mahdolliselta valloittajalta. Cortinalaiset kiipeilijät olivat tehneet yrityksiä, mutta luopuneet tuumasta.

Vuonna 1959 itäseinämän kiipei suomalainen vuorikiipeilijä. Heinäkuisena aamuna M. A. Jokinen lähti yhdessä itävaltalaisen Walter Gstrinin kanssa sileälle pohjoisseinämälle. Pohjakuntoa oli hän kevään mittaan hionut Taivaskallion graniittiseinämällä. Aamutunneilla aloitettu nousu kesti iltahämärään ennenkuin köysikaksikko saavutti Torre Granden tasaisen laen. Mahdottomalta näyttänyt seinämä oli valloitettu. Reitti sai nimeksen Via Finlandia ja niin Suomi sai nimikkoreittinsä Alpeille.

Kahdentoista vuoden ajan Matti Jokinen kiipeili Alpeilla joka kesä. Tutuiksi tulivat Matterhorn, Mont Blanc, Keisarivuoristo ja Dolomiitit. Tutuiksi tulivat myös monet vuorikiipeilyn kansainvälisen veljuskunnan jäsenet.

— Euroopan kiipeilykeskisiin tulee vuorikiipeilijöitä ympäri maailmaa. Noiden kahdentoista vuoden ajan minulla oli köysitovereita kahdeksastatoista eri kansallisuudesta. Siinä karttui ja oli pakkokin kartuttaa kielitaitoa, Matti Jokinen sanoo.

Alppimaiset ovat mahtavia, mutta vain vuorikiipeilijä voi kokea vuoriston todelliset mittasuhteet. Kuulakkaassa ilmassa levittäytyy ympärillä vuoria joka suunnalla. Alhaalla olevat vuoristopolut, kylät ja ihmiset kuuluvat kuin eri maailmaan. Alpeilla tosin voi köysiradalla nousta lähes 4 000 metrin korkeuteen, mutta kokemus ei ole yhtä voimakas.

— Ero on todella dramaattinen. Kerran tein köysiradalla matkan 3 800 metrin korkeuteen. Vaivannäökseeni jäi setelin ojentaminen lippuluukulla ja yhdellä heitolla olimmekin perillä. Maisemat olivat mielestäni aivan eri näköisiä. Ne eivät myöskään tehonneet sen enempää kuin olisin katsonut niitä elokuvateatterin valkokankaalla, Matti Jokinen sanoo.

Löytöretkeilystä urheiluun

Vieläkö maailmassa löytyy valloittamattomia vuoria?

— Kaikki korkeimmat vuoret on valloitettu, löytöretkivaikhe on ohi. Mutta ensi yrityksellä kiipeilijät valitsivat aina helpon reitin. Lakipiste ei sen jälkeen enää ole ollutkaan tärkein, vaan reitti jota nousee huipulle. Uusi reitti tekee vuoren tavallaan koskemattomaksi ja kätkee itseensä uuden arvoituksen. Löytöretkeilystä on tullut urheilua, Matti Jokinen kertoo.

Alppimaissa vuorikiipeily on osa arkipäivää. Alppien alueella radioasemat lähettävät kiipeilijöille päivittäin säätiedotuksia samoin kuin meillä merenkulkijoille. Sveitsissä on yksityisiä kiipeilykouluja kymmeniä. Alppioppaan kanssa voi kokemattomampikin lähteä ylös vuorille. Alppiopas on tehtävänsä koulutettu ammattimies, jolla on vastuu »asiakkaastaan». Ranskassa valtio tukee vuorikiipeilyä taloudellisesti.

— Eräs vuorikiipeilyn keskuksia on Chamonix, jossa toimii Ranskan valtion ylläpitämä kiipeilykeskus. Vuosittain siinä kokoontuu eturivin vuorikiipeilijöitä eri puolilta maailmaa. Olen kutsuttuna kerran ollut tuossa kuukauden kestävässä vuorikiipeilijöiden kansainvälisessä kokoontumisessa. Tarkoituksena on tarjota kokeneille kiipeilijöille eri puolilta maailmaa tilaisuus vaikeisiin nousuihin Mont Blanc'illa. Ranskan valtio maksaa oleskelun ja matkat, Matti Jokinen sanoo.

Vuorikiipeilyn historiassa on lukuisia jännittäviä kertomuksia vuorten valloituksista. Matterhornin ja Himalajan kaltaisten vuorten ensinousut ovat olleet vuorikiipeilyn suurta seikkailua. Kiipeilytekniikassa on usein lähestytty akrobatiaa ja kestävyyspäästä päästy uskomattomiin saavutuksiin. Vaikeimpien reittien ensinousut ovat saattaneet kestää useita vuorokausiakin.

Usein kysytään, mikä saa kiipeilijän lähtemään niin vaativiin ja raskaisiin ponnistuksiin. Miksi kiipeillette, mitä hyötyä teille on harrastuksestanne, saatetaan sanoa.

— Tuohon kysymykseen lie nee yhtä paljon vastauksia kuin on vuorikiipeilijöitäkin. Vuorten vetovoimaa on vaikea selittää ja jokainen kokee sen omalla tavallaan, Matti Jokinen toteaa. — Mutta mielestäni silloin kun maailmassa on vain ih-

misiä, joiden on kaikista toimistaan saatava »hyötyä», ei täällä ole enää hauska elää.

Vuorikiipeilyn renessanssin myötä yhä useampi pukee päälensä hieman polvien alapuolelle ulottuvat housut ja vetää jalkoihinsa raskaat alppikengät. Selässä heilahtelee täyteen ahdettu reppu, jossa on lukuisia hihnoja, ehkäpä myös hakun varsi pilkistää repusta. Katse saattaa olla jännittyneenä, sillä kiipeilyä edeltävät hetket ovat aina hermostuttavia. Jännitys laukeaa vasta, kun kiipeilijä on irtautunut maanpinnasta ja saanut tuntuman vuorten salaperäiseen maailmaan. Sieltä löytyy myös vastaus, jota niin monet kyselevät vuorikiipeilijöiltä. □

Tilanne kuin Alpeilla ja »Sipoon Sveitsistä» tämä onkin. Tässä on Sipoon vaikein reitti, vaikeusaste 6. Kahdeksan metriä ulkona kalliota voidaan nousta vain kuvassa näkyvien tikapuumaisten jalkalenkkin avulla.

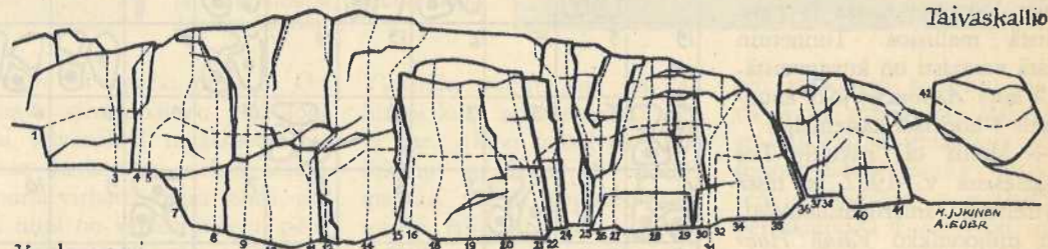

Vuorikiipeilystä ja Suomen Alppikerhon toiminnasta kiinnostuneet saavat neuvontaa: SUOMEN ALPPIKERHO R.Y. c/o Veikko Karhumäki, Kautokotie 8, Järvenpää, puh. 90-289 148. Jan von Plato, Välitie 11, Itä-Hakkila, puh. 90-876 4075.

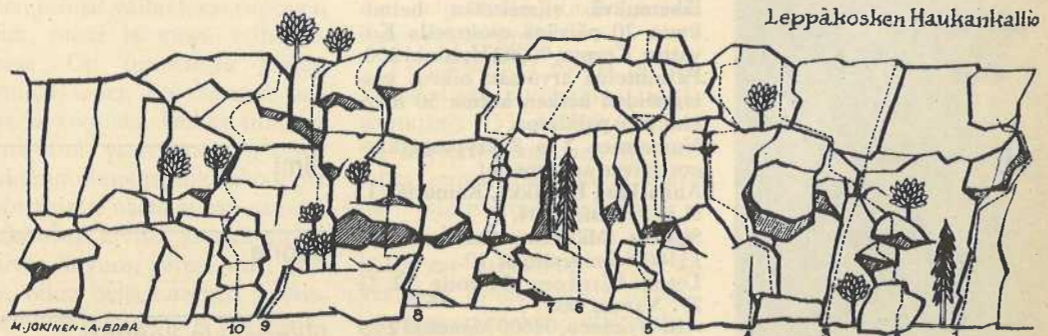
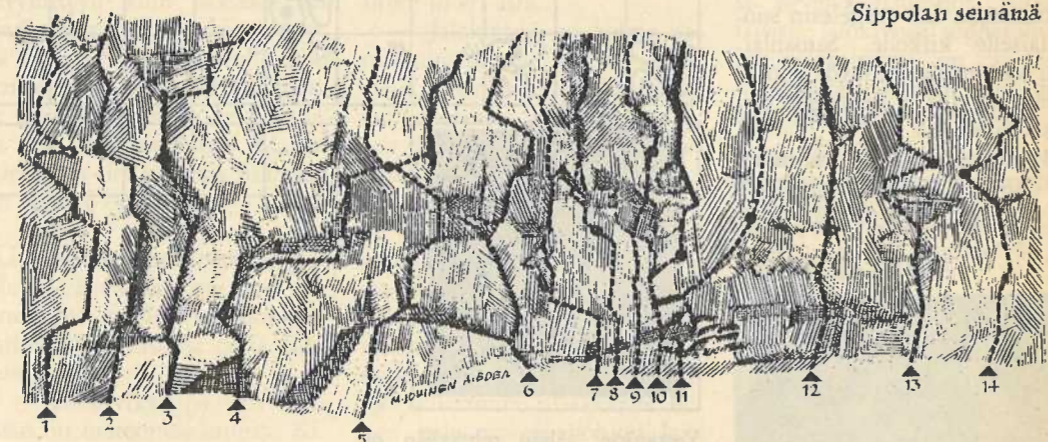
tiedossa. Syrjäisestä sijainnistaan johtuen se sai kuitenkin olla rauhassa aina vuoden 1966 Vappuun asti, jolloin Olavi Taskisen kanssa lähdimme paikan päälle. Käynti kannatti, sillä kallio osottautui huhujen arvoiseksi. Noin 200 metriä leveänä se kohoaa parhaimmillaan 65 metriä Sarajärven pinnasta. Valitsimme ensimmäiseksi nousukohdaksi ylöspäin vinosti avautuvan halkeaman, joka myöhemmin muuttui pystyksi ja kallio hiveneen ulospäin pullistuvaksi. Nousuarvio oli nelisen tuntia, mutta valitsemamme kohta osottautuikin tuntuvasti vaikeammaksi. Kolmen varmistuspaikan — yhden tupakkaaskin — ja 10 1/1 tunnin yhtäjaksoisen uurastuksen jälkeen olimme saavuttaneet huipun. Ylhäällä väsyneinä, mutta tyytyväisinä perinteisesti kättelimme toisiamme. Palaamme kalliolle aina uudelleen. Reitti nimettiin Goldieksi silloin Lontoon eläintarhasta karanneen korian mukaan. Goldie tuli mieleemme kalliolla majailevasta korppiemosta, joka huolestuneena seurasi vaivalloisen hidasta nousuamme. Tällä hetkellä jylhä Haukavuori on »valloitettu» seitsemästä eri kohdasta ja monia mielekkäitä nousumahdollisuuksia on vielä jäljellä.

Leppäkoskella

— Leppäkosken Haukankallio löytyi 1960 topografikarttoja tutkimalla. Kallio on 40 metriä korkea pystysuora seinämä, jonka yläosan katkaisee kapea tasanne. Seinämällä on kymmenen reittiä ja osa haoista paikallaan. Muutama reitti on suurenmoisen ilmava ja oterikas sekä vain parilla varmistusluonteisella haalla varmistettu. Osa jylhydestä tosin katoaa juurella kasvavan kuusikon takia.

Keulamuri

Kolme näytettä suomalaisista vuorikiipeilyseinämistä: Taivaskallio Helsingissä, Sippolan seinämä Sipoossa ja Leppäkosken Haukankallio. Reitit merkitty piirroksiin pisteiviivoilla. (OPASKIRJASESTA Etelä-Suomen kiipeilyseinämät).